

„Pospěš, Jano,“ říká úzkostně máma a táhne mě tak, že nestíhám natahovat nohy. Je mi šest a píše se rok 1944. Ráno nás ve městě vysadil soused, byl řidičem a směl si vůz brát domů. V nemocnici mě hodná paní doktorka ošetřila. Trochu to bolelo, ale dostala jsem bonbon, a tak jsem neplakala. Máma mi pak narazila přes bílý obvaz tlustou čepici a vyrazily jsme na nádraží. Proč zrovna den, kdy mě máma vezla do nemocnice na zákrok se zánětem ucha, si vybrala spojenecká vojska k bombardování města, ví jen generálové. Nad městem se začaly ozývat sirény.

Matka to vzala zadem, přešly jsme přes most a pak se před námi objevila budova nádraží. Ráda bych si odpočinula, ale neodvážila jsem se matce odmítnout. Byla bez sebe strachy. Šlapala jsem, chvílemi i běžela. U nádraží byl ruch, lidé se snažili jeden přes druhého dostat do krytu. Máma zaváhala.

„Teď by nám měl odjíždět vlak, Jano.“ Podívala se na mě dolů, jako kdyby se chtěla poradit. Obrátila jsem k ní nechápavý obličejík.

„Táta říkal, že na nádraží útočí nejvíc. Nejlépe by bylo rychle odjet. Tak poběž.“

Utíkaly jsme a tlačily se davem lidí, který utíkal na opačnou stranu. Máma se rychle zorientovala a našla správný vlak. Vyšplhaly jsme se po schůdkách a ocitly se ve vagónu, kde sedělo jen pár lidí.

„Rozjedeme se včas?“ položila dotaz nahlas, sotva mě posadila na sedačku.

„Jo, paní, to kdybych věděl,“ řekl starý pán. U nohy mu ležel prázdný batoh. Vypadal lhostejně jako kdyby ho už nic v životě nemohlo překvapit.

„Nemáme radši běžet do krytu?“ zeptala se máma znovu, byla hrozně nervózní. Otázky dávala nejspíš sama sobě, ale lidé ve vagónu jí odpovídali.

„Máte sebou dítě, snad byste se radši měla jít schovat,“ mínila paní zabalená do neforemného kožichu.

Znovu se ozvalo zahoukání sirény a v dálce se ozval ohlušující zvuk padajících bomb.

Matka šílela strachy. Vrhla se ke dveřím a snažila se je otevřít. Jenže než se jí podařilo zvítězit nad těžkou klikou, vlak se rozjel.

„Jede o pět minut dřív, než by podle jízdního řádu měl,“ řekl nesouhlasně děda.

„Vy jste asi praštěnej,“ pustila se do něho žena. „Máte být rád, že nás z toho vyveze.“

„Vyhráno ještě nemáme,“ odtušil děda a nervózně poposedl. „Zatím jdou po Škodovce, ale kdo ví, kam to můžou ještě otočit.“

„Vždyť tohle je osobní vlak, nevezeme žádné tanky,“ nařikala matka a tiskla mě k sobě. I přes obvaz a tlustou čepici mi v uších zněly hvízdavé zvuky a pak ohlušující hřmot.

„Podívejte, tamhle,“ zvedl se ze sedadla děda. Za oknem se objevila zkáza, kterou bomba způsobila v nějakém skladu. Bytelná stavba se skácela jako krabíčka sirek. Bylo vidět, jak daleko létají úlomky z rozbitého zdiva a střech a vznáší se oblak prachu.

„A my zrovna na tu stranu jedeme. Proč jsem jenom do toho vlaku lezla,“ bědovala matka. Vlak stále zrychloval.

„Paní, nebojte se, my projedeme,“ řekla tlustá paní v kožichu.

„Myslíte?“ řekla máma a zhluboka se nadechla, jakoby předtím dýchat zapoměla.

Místa výbuchů se milosrdně vzdalovala. Matka blahořečila strojívníci, že jede, jak jen může.

„Věřte mi. Dostaneme se z toho a všichni co tu sedíme, se dožijeme vysokého věku.“

„Vám i mě se to už povedlo,“ vysmál se jí děda. „Máte poloviční jistotu, že jste předpověděla správně.“

„Nechte si to jo?“ utřela ho ta podivná ženská. „Já vám říkám, že osud máme vepsaný ve hvězdách a co tam je, to se naplní.“

„Tyhle vědmy mám tak rád,“ zabručel děda. „Mě by spíš zajímalo, kde seženu nějaké vejce a máslo. Vnuci mají pořád hlad a kdo se má dívat na to, když jsou dospívající kluci hubení jako lunt?“

„Pojed'te se mnou,“ pozvala ho matka. „Takový strach mi nahnali. Pár slepic máme a rádi se rozdělíme.“

„Tohle je zase můj osud,“ mnul si dlaně stařík. „Nebudu muset žebrať a tuhle ta hodná paní se mě ujme. Kde bydlíte?“

„V Jevíčku. Je to jen půl hodiny pěšky od zastávky u D. Půjďte s námi!“

Náš vlak nechal za sebou město s jeho problémy průmyslového centra a projížděl venkovskou krajinou. Nízká mračna visela nad vesnicemi a pustými poli, kde se vznášely jenom vrány. Byla zima a nevlídno. Konečně se objevil les, který máma poznala.

„Připravte se, budeme vystupovat,“ řekla dědovi a ten se ochotně přichystal.

„Vzpomeňte si na mě, s tím proroctvím,“ volala za námi ta podivná ženská, když jsme vystupovali. Zamávala jsem jí, přestože máma nad jejími řečmi jen nesouhlasně vrtěla hlavou.

Na zastávce studeně foukalo. Starý muž si přes chatrný plášť přehodil batoh. „Alespoň mě potvora zahřeje, dneska to ale táhne.“

Máma mi zapnula kabát a zvedla límec. „Tak pojď, poslední kus cesty a budeme doma.“

Kolem zastávky stála řada domů, ale nikoho nebylo venku vidět. Teprve když naše trojice došla na křižovatku, objevil se na vozovce člověk. Krácel rychle proti nám.

„To je táta,“ zavolala jsem radostně.

„Co to povídáš,“ okřikla mě matka. Táta je v práci, co by tu dělal.

Po chvíli se ukázalo, že jsem měla pravdu. Poznal nás i on, a ještě zrychlil chůzi, aby byl u nás co nejdříve.

„Mařenko, já se o vás tak bál,“ volal už z dálky.

„Tatí,“ ječela jsem a rozběhla se mu naproti. „Ve městě padaly bomby.“

„No právě, přijel Holík a říkal, že bombardují Škodovku. Možná to schytalo i nádraží. Myslel jsem, že se zblázním, vy zrovna v tom nejhorším.“

„My si holt umíme vybrat den,“ řekla suše máma a představila dědu tátovi.

„Tak pojdte, pantáto, nějaký proviant vám seženeme. Nepojedete zpátky s prázdnou.“
Najednou byl táta samý úsměv. Pak mě chytil a posadil na svoje rozložitá ramena. Dávno jsem se tak nenesla.